

MOTOCICLISME

Campions a cop de gas

El motor no és un esport per passar l'estona, demana un compromís inequívoc dels pilots i un sacrifici que cap família s'atreveix a calcular perquè és prohibitiu. Parlem de pilots que abans de caminar ja donaven gas sobre dues rodes, pilots que lluiten per fer-se un lloc i que el seu esforç i el dels pares no siguin en va.

TEXT I FOTOS: JAUME BARRULL CASTELLVÍ

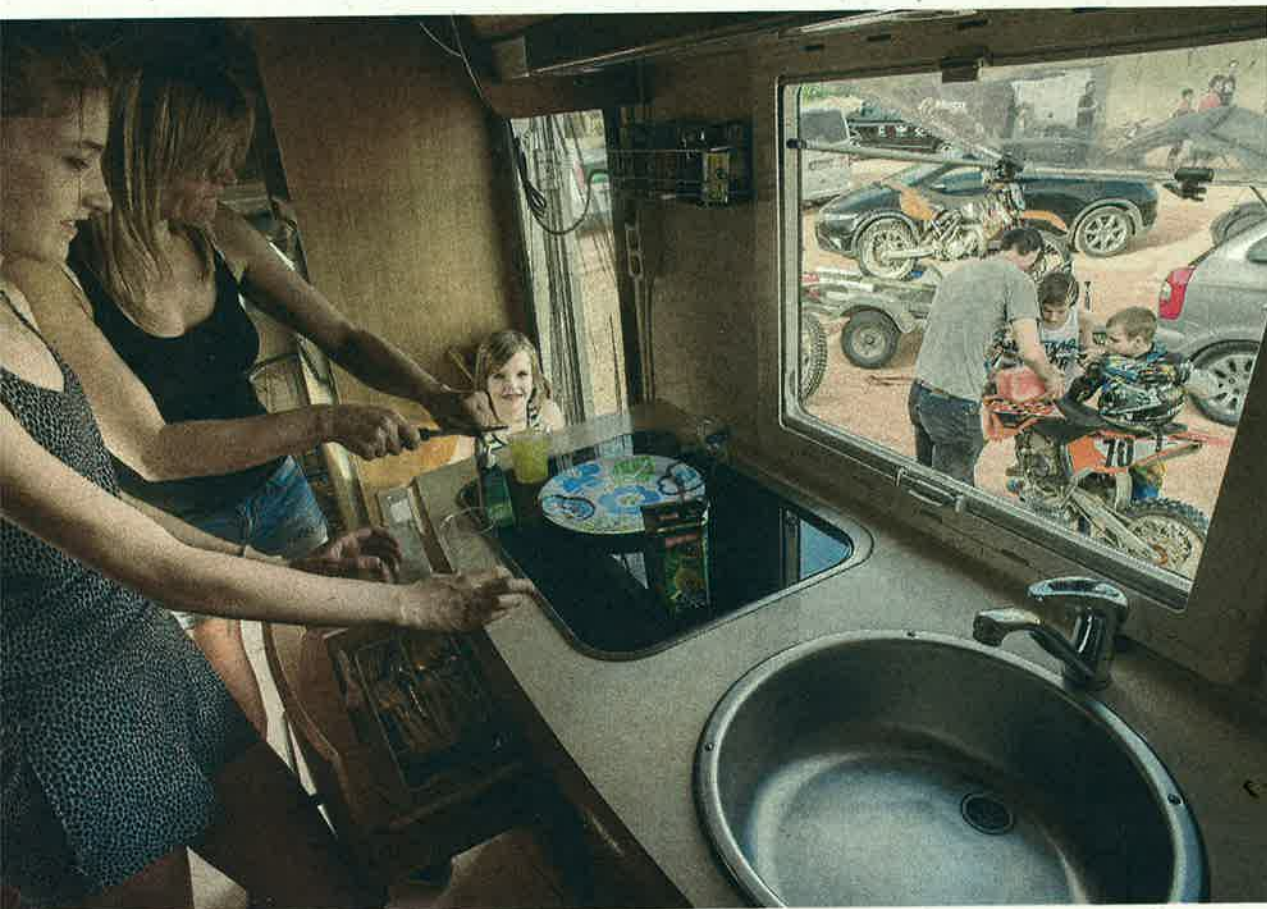
Es la nit de Reis i el xiquet vol aguantar despert. Els nervis no són prou intensos per vèncer el cansament i de sobte s'adona, rebregat i encara endormiscat, que ja és de dia. Corre sense posar-se les sabatilles i al menjador hi ha un paquet molt gros, tan gros com la moto que el seu pare l'hi havia apuntat a la llista. La mare havia expressat els seus dubtes argumentant que només té tres anys i ja li vagarà, però la passió del seu home per les motos era anterior al seu amor i sabia que qualsevol oposició hagués estat una resistència inútil.

La cursa en la qual està implicat cada un dels pilots és personal i plena de revolts i obstacles; quan s'aferren al manillar la responsabilitat és només seua, però perquè això passi han de tenir al darrere una família entusiasta. Per córrer a les competicions que organitza la Federació Catalana de Motociclisme s'ha de tenir sis anys, encara que quan comença la primera prova oficial tots els corredors fa dies que cremen gasolina enfilant-se amb la moto de

Campions

ELS GERMANS MÀRQUEZ

Nascut el 1996, Àlex Màrquez va endur-se l'any passat el mundial de Moto3 i actualment corre a Moto2. El seu germà gran, el Marc, amb només 22 anys, està fent història al mundial de MotoGP pulveritzant rècords d'edat, temps i títols. El primer campionat que va guanyar fou el 2001, i era d'enduro. No va ser fins al 2003 que començà amb velocitat, en la qual demostra una tècnica, un instint i una manera de fer que va cridar l'atenció d'Emili Alzamora, director de l'equip Monlau. Des d'aleshores, els Màrquez han progressat fins a coronar-se campions del món; i encara tenen molta carrera per guanyar.

trial pel pati de casa, corrent per circuits traçats als afores del terme amb una de motocròs o donant gas a les rectes del circuit de velocitat que hi ha a Juneda. "Gairebé tots els xiquets que competeixen tenen pares aficionats a les motos, però no tots els pares que voldrien un fill pilot aconsegueixen transmetre la dèria als fills", explica Alfredo Camps, d'Alpicat, pilot veterà, responsable del motoclub del seu poble i pare del Xavier, que amb set anys enguany corre

al campionat espanyol de motocròs de 50cc i ja va segon. "Les motos no són com el futbol i el voleibol, per comparar-ho amb esports populars, però mentre són petits és una afició que encara es pot assumir si la família té una economia prou estable". Hi ha un mercat constant de motos i material de segona mà que passa d'uns als altres, i amb cinc o sis anys ja es pot començar a veure si els xavals estan disposats a heretar la fallera per l'olor de pneumàtics cre-

AGUSTÍN UBIOLA

 Aprendre sobre el terreny

DE LA MÀ DE PILOTS PROFESSIONALS

Córrer amb moto no és un esport que es practiqui al pati de les escoles i "els entrenaments poden arribar a ser molt solitaris i avorrits per un xiquet de set o dotze anys", explica Alfredo Camps. Aquest veterà corredor de motocròs és responsable del circuit d'entrament que el motoclub d'Alpicat té als afores d'aquest poble del Segrià. "Els dilluns a la tarda, juntament amb la botiga de motos Beni de Lleida, organitzem entrenaments de motocròs i trial per als nans que vulguin venir, els condueixen el Marcel Justribó i el Xavi Galindo i els pares hi poden estar presents per veure com progressen". Aquests dos expilots professionals són els encarregats de donar instruccions als xiquets "per ensenyar-los tècnica i donar-los confiança sobre la moto", diu Justribó. Ambdós es dediquen a entrenar pilots que corren en campionats nacionals, estatals, europeus o internacionals; "però és important per als més petits veure si aquest és un esport que els crida l'atenció", explica Galindo, i alhora "demostrar als pares que els seus fills no corren més risc que en qualsevol altre esport". Justribó confessa que "els transmetem aquells coneixements que nosaltres vam haver d'aprendre sols". Més informació, a la web benimoto.es.

Abans no tenen l'edat per treure's el carnet de conduir, els pilots han posat les seues habilitats al manillar al límit

JOEL MOLINA

Entrevista a **Jordi Pons**

President territorial de la Federació Catalana de Motociclisme

“POTENCIEM L'ESPORT PARTICIPATIU I DE BASE”

No hi ha cap esportista d'elit, sigui de l'esport que sigui, que no comencés la seua carrera de ben petit. Els jugadors de futbol que alçaran la copa d'Europa el proper 6 de juny, la tenista que encapçala el rànquing ATP mundial aquesta setmana o el ciclista que guanyi el Tour de França d'aquest estiu juga a futbol, té una raqueta o pedala fort des que era pràcticament una criatura. Vinculat al món del motor des de fa quaranta anys, Jordi Pons va ser escollit directament pels motoclubs lleidatans com a president territorial i, des del despatx de Lleida, explica que “el motor, com qualsevol esport, necessita que el practiqui la canalla perquè al final algú arribi a triomfar; és per això que treballem i potenciem l'esport participatiu i de base”.

En què es tradueix concretament aquesta declaració de principis?

En l'organització de campionats per a veterans i amateurs per una banda, i sobretot curses en les categories inferiors a partir dels sis anys –siguin d'enduro, motocròs, trial o velocitat–. També fem accions conjuntes amb els clubs per acostar aquest esport a la canalla i els pares; com per exemple xerrades, exhibicions i trobades amb pilots professionals perquè puguin acostar-se al món del motor.

I crear un espai propici perquè es formin campions?

L'any 2000 vam decidir muntar una prova de velocitat conjuntament amb el RACC per facilitar el salt dels nens que tenen al voltant de 10 anys de les Pocket –motos petites– a les motos de 50cc. Per aquesta prova –Promoracc–, hi van passar pilots com els germans Màrquez, Pol Espargaró o Maverick Viñales.

Aquesta és l'edat en la qual comencen a despuntar?

Sovint sí, és el moment que han de començar a decidir si és un esport que els agrada prou per seguir endavant i assumir tots els riscos i sacrificis que implica, o que el converteixin en una mera afició de cap de setmana.

Perquè és molt exigent?

I perquè és molt sacrificat per a les famílies.

TOT TERRENY.
Arnau Farré
competeix a la
màxima categoria
del trial estatal.

mats. Òscar Monné havia corregut com amateur tota la vida i quan el seu primer fill va fer dos anys ja tenia una moto. Ara l'Adrià en té nou i competeix als campionats provincial, català, espanyol i europeu de 65 cc de motocròs; el germà petit, de quatre, li segueix la traça, i ja està entrenant per quan tingui l'edat d'inscriure's a les curses. La Montse Viles, mare dels dos i d'una filla "que no té cap interès per les motos perquè li agrada el bàsquet", confessa que "en el moment que fan el salt a les competicions oficials la despesa es dispara considerablement perquè tot suma: des de la roba que duen fins a la moto, passant pel seu manteniment i les inscripcions a les curses. Guanyar no suposa cap estalvi directe perquè els premis que et donen no són en metàl·lic sinó que són copes i copes, les quals s'acumulen a les golfes perquè ja no hi ha lloc a casa per posar-les".

Les mares tenen aquest instint patidor de mena, "però amb els anys també t'hi acostumes i realment només tens l'ai al cor quan cauen; un cop s'aixequen i veus que continuen ja se't passa". La combinació d'esport i infantesa dona com a resultat el perill de lesionar-se, i estadísticament, el motor no és més perillós que qualsevol altre esport, "sobretot si de petits ja aprenen a dominar la moto", explica Marcel Justribó. Ell va arribar a ser pilot professional de trial i a dia d'avui entrena personalment a corredors amb projecció com Sergi Ribau del Pont de Suert, entre altres. Nascut a la Granja d'Escarp, recorda amb un punt de nostàlgia que "jo entrenava sol per la serra del poble i els trucs els aprenia a través de mirar vídeos a casa; ara tenen més possibilitats i recursos per aprendre amb poques setmanes el que jo trigava potser dos anys a assimilar". Ell va sumar-se a col·laborar amb la iniciativa d'Alfrédo Camps per familiaritzar els més petits amb aquest esport –vegeu desglossament–, "ja que també és important que els nens aprenguin a controlar la por i al mateix temps a valorar els riscos perquè no prenguin mal". Alfredo té tres filles i un nen, "la segona va flirtejar amb la moto quan era més petita, però ara només corre el xiquet", diu mentre comprova els amortidors amb les mans negres de greix. La família té una autocaravana, una casa ambulat amb la qual viatgen als campionats i procuren estalviar en despeses. La mare s'encarrega de la logística domèstica mentre el pare assumeix la mecànica. "Els qui fa temps que ens hi remenem i podem resoldre els problemes nosaltres mateixos tenim molt de guanyat, no depenem de tercers per arreglar la moto en cas que hi hagi cap problema", diu. Amb la iniciativa d'obrir el petit circuit d'Alpicat "volia fer pinya i que els nens no estiguin sols; d'aquesta necessitat me'n vaig adonar quan el Xavier no em preguntava on aniríem amb la moto sinó

DIARI SEGRE

El camí per arribar a a l'elit de qualsevol disciplina implica un compromís econòmic per part de tota la família

quins amics vindrien". L'autèntic combustible dels nanos és passar-s'ho bé, "i si no gaudeixen acabaran deixant-ho i buscant qualsevol altra activitat en la qual se sentin realitzats". La mare del lleidatà Marc Cots, que amb setze anys competeix al júnior espanyol de trial, accepta que "vam decidir comprar-li una moto de trial quan tenia sis anys; encara ni el meu home ni jo no hi érem aficionats i vam pensar que era la menys perillosa". Els grans dominadors mundials d'aquesta disciplina són catalans, però les proves del campionat es mouen per tot Espanya i "quan arriba el cap de setmana agafem la furgoneta amb les motos i marxem on faci falta", explica el Marc, qui també reconeix l'esforç que fan els seus pares "perquè és un món que no els interessava i ho fan per mi". Darrere d'un pilot hi ha una família incondicional que rema tota en la mateixa direcció, "si no és així seria impossible de tirar-ho endavant perquè no surts a sopar ni fas tantes vacances com t'agradaria per tál que pugui seguir corrent", accepta la M. José Barrabés, mare del Marc. Una confessió que comparteixen totes les mares. Qualsevol nen que té una pilota als peus pot somiar a vestir la samarreta del seu equip preferit i els qui són aficionats a donar gas també tenen els seus ídols. Elsampions són els qui desperten més simpaties i si són de Cervera encara és més fàcil que un nano de dotze

PRESENT I FUTUR. Un al circuit d'Alpicat. A l'esquerra, Ivan Rodríguez a casa i a la dreta, Marc Cots en paisatge de muntanya.

CIRCUIT. Els videojocs permeten aprendre els circuits de memòria i entrenar-los.

any s'hi emmiralli. Ivan Rodríguez va pujar a sobre d'una moto de motocròs quan en tenia tres, però de seguida va preferir la velocitat de l'asfalt que els salts al fang. És de Bellpuig, com l'Adrià Monné, i actualment és l'únic lleidatà que corre velocitat a Premoto 3, "un campionat que ja es considera a les portes dels mundials i per on han passat tots els qui actualment són a l'elit d'aquest esport", explica el seu pare. La despesa per mantenir un corredor amb possibilitats en aquesta categoria es pot moure entre els 30.000 i els 80.000 euros a l'any, "així que si no ets ric necessites que un equip aposti pel teu xaval". És dels nois més joves que corre

en aquesta competició i ha debutat amb una moto de l'equip italià Winracing, que té la based 'operacions instal·lada a Manresa "perquè totes les curses es corren en circuits espanyols". El d'Alcarràs és el de referència a l'hora d'entrenar, però per aprendre bé el traçat d'algunes curses "juguem a la PlayStation perquè són molt realistes amb els circuits i així pots aprendre-te'ls de memòria", explica l'Ivan.

Per progressar s'ha d'entrenar dur, aconseguir l'assessorament dels millors, tenir una bona moto i un equip de primera que vegi futur en el xaval. Arnau Farré, de Vilanova de Segrià, és lleidatà amb un present més sòlid: competeix

a la màxima categoria de trial espanyol i al campionat mundial júnior. Ha fitxat per Gas Gas, l'equip del campió mundial Toni Bou, i des del setembre viu sol a Vic "per poder progressar en el millor entorn i al ritme que exigeix competir a primera línia", explica el pare, Joan Farré. L'Arnau procura buscar l'equilibri entre la valentia i la prudència "per saber en cada moment quin és el millor traçat i quin és el risc que corro en cada maniobra".

Tots els caps de setmana que no té cursa torna a casa, amb la seua família. Aquesta, com les de tots els pilots, són la base sobre la qual es poden permetre construir la seua carrera.

FAMÍLIA COTS BARRABÉS

Els campionats estatals i mundials sovint els obliguen a viatjar molt lluny

